

НЕДЕЉА САМАРЈАНКЕ

**“ ЈЕР БЈЕШЕ ЧОВЈЕК БЛАГ И ПУН
ДУХА СВЕТОГА И ВЈЕРЕ. И
ОБРАТИ СЕ МНОГИ НАРОД
ГОСПОДУ (ДА 11,24)**

Рана Црква Христова напредовала је веома брзо. Апостоли су почели своју проповед са посебним ентузијазмом, испуњени Духом Светим. Незадрживо је Црква расла и ширила се по свету. После каменована првомученика и архиђаконa Стефана, Апостоли су кренули према Феникији, Кипру и Антиохији. О њиховој успешној проповеди чуло се у Јерусалиму. *“А дође ријеч о њима до ушију Цркве у Јерусалиму; и ђослаше Варнаву да ђрође све до Антиохије”* (Д.А. 11, 22). Када је Варнава, заједно са новообраћеним Савлом, стигао тамо, обрадовао се видевши благодат Духа Светога са њима и *“мољаше све да остијану у Господу”*.

За Апостола Варнаву писац Дела апостолских каже: *“Јер бјеше човјек блаи и ђун Духа Свеџога и вјере. И обраџи се многи народ Господу”*. Благодат је последица испуњености Духом Светим. Ако неко има у себи Духа Светога, не може а да не буде благ. Јер, благодат је одлика Божија, последица Његове љубави и доброте. Такав беше Варнава и такви су сви људи Божији који се труде да задобију Духа Светога. Човек је боголико биће и кад је у заједници са својим Творцем, та његова боголикост се показује у правој мери. Он је пун доброте и кротости, и незлобивости, праштања. Унутрашњи човек односи победу над вањским, небески чини превагу над земаљским. И, ово се све дешава без много планирања. Без одлуке човекове да ради на овај или онај начин. Његова жеља да чини добро постаје аутоматска реакција на дату ситуацију. Његова природа реагује у складу са божанском природом. На сличан начин, ако човек нема Духа

Светога, он не реагује аутоматски у складу са божанском логиком и божанском природом. Човекова природа у овом случају постаје приземљена. Она је окренута сатанским насртајима и наговарањима. Не препознаје јасно добро и лоше, не одваја корисно од некорисног итд.

Човек, као створење Божије, представља Божији одсјај у овоме свету. Он сведочи о Творцу. Својом појавом и својим постојањем. Човек је сенка Божије светлости. Давно је Св. Владика Николај Жички, написао следеће: *“Заиста је занимљиво ђосмаџрати свеџлост и сенке. Шџо ђод је свеџлост сунчана јача и усџравнија, џо су сенке на земљи крађе, а шџо ђод је свеџлост сунчана слабија, сенке су најкрађе. А кад се сунце склони ка Заџаду, сенке су најдуже”*. Ми бисмо, следствено томе, могли закључити да, ако поредимо Бога са сунцем, што је Бог присутнији у човековом животу, човек се мање примећује односно бива сједињен у богочовечанску заједницу; а што је више Бог удаљенији од човека, човек се више примећује, али и даље остаје само сенка.

Има једна прича о човеку који је желео близину бића Божијега и који се, да би то остварио, упорно борио против себе. Није желео да ичим покаже да је он важан. Оваквим ставом, који је заједнички став свих светих, овај човек је врло брзо напредовао и, иако није желео сам да се истиче, Бог је скренуо пажњу на њега. Сви су га почели уважавати јер је показивао изузетну мудрост. С друге стране, његов комшија, који се борио са овоземаљским богатством, није могао да запостави своју личност. Стално је истицао што је то он све урадио са својих сопствених десет прстију. Он је, и поред жеље за духовним напредовањем, остао у сенци. Нико га није примећивао. *“Како је то могуће, Господе”,* упита

он једном Бога на молитви? Бог му одговори: *“Па ти не видиш никога сем себе. Велики није онај ко сам одреди своју величину, већ онај коме се то да”*. Ову философију разумели су сви истински следбеници Христови. Сви они који су имали Духа Светога и који су дозволити да Дух Свети ради кроз њих. Није ли Апостол рекао: *“Не живим више ја него Христос који је у мени”*!

У нашем свакодневном животу и борби за сопствено духовно уздизање, морамо да се трудимо да разумемо да Господ познаје наша срца и наше душе и да Он не може да буде обманут. Ми о себи можемо да причамо другима, људима око себе, и веровати да нас они прихватају према нашој причи, али, тамо где је то заиста важно, тамо где то живот значи, ово не помаже. Господ има наш живот као на длану. Зато је неопходно да се човек *“обуче у силу с висине”,* *“да опаше мач свој”* и да крене у правцу прихватања љубави Божије.

Господе Исусе Христе Сине Божији, помози нам да сву своју снагу употребимо у величању имена Твога Светога, тако да они који нам душу траже, остану у немоћи својој, јер је велик Бог наш! Амин.

Проша Милораг Лончар

МИСЛИ ЗА СВАКИ ДАН – 22. МАЈ

Или не знаџе да су џјелеса ваша црква Свеџога Духа који живи у вама; којеџа имаџе од Боџа, и нијеџте своји? Јер сџе куџљени скуџо (1 Кор. 6, 19-20)

Због чега су, браћо, тела наша постала црквом Светога Духа? Због тога што смо плаћени скупо. Го-

спод Исус платио нас је Својим бригама, трудовима, мукама и смрћу. Због те цене ми смо се удостојили да будемо црквом Светога Духа.

Но неко ће рећи: та цена је давно плаћена, а ми живимо 20 stoleћа после тога? Свеједно: цена није плаћена за једно време и за једно поколење него за све времена и за сва поколења од Адама до Страшнога Суда. И ако се још буду на земљи родиле милијарде и милијарде људских бића, за све њих је већ цена плаћена. Цена је тако велика и богата, да кад би се сав песак морски претворио у људе, она би била довољна.

Од кога тренутка, браћо, телеса наша постају црквом Светога

Духа? Од тренутка нашег крштења. Цена је плаћена за све људе, али црквом Светога Духа постају само они који се крсте.

Каква је последица, браћо, тога што Свети Дух живи у нама? Последица је та, што ми више нисмо своји. Када се Дух Свети усели у наша телеса, тада је Он господар над нама а не ми над њим и над собом. Тада смо ми, браћо, својина Бога Духа Светога.

А шта значи то, браћо, да на Тајној Вечери, када Господ опра ноге и Јуди и када и Јуда прими од Господа залогај хлеба *тада*, вели се, *уђе у њега сатана (Јов. 13, 27)?* О да страшних речи! О да страшне казне за богоиздајство! Не значи ли то, браћо, да кад се и

ми одрекнемо Бога који нас пере и храни, Дух Божји излази из нас а усељава се на Његово место сатана? О да тешка значења! О да грозне опомене свима нама крштенима! Дух Свети се уселио у нас при крштењу и направио храм Себи. Но Дух Свети не станује у нама насилно него по нашој доброј вољи. Ако погрешимо против Њега, Он се исељава из нас; место Њега улази сатана, и наш телесни храм претвара се у свињац.

О Душе Свети Свеблаг, не остави нас. Смилуј се и опрости нам. Теби слава и хвала вавек. Амин.

Свети владика Николај
Пријрема Милош Ристић

МАКЕДОНСКА ЦРКВА ПРИХВАТИЛА АУТОНОМНИ СТАТУС УНУТАР СПЦ

СЛЕДИ ДИЈАЛОГ О
КОНАЧНОМ СТАТУСУ
ЕПАРХИЈА У МАКЕДОНИЈИ

Саопштење Светиој
Архијерејској Сабора
Српске Православне Цркве
за јавност, 16. маја 2022.

Примивши акт Светог Архијерејског Синода „Македонске Православне Цркве – Охридске Архиепископије” којим иста прихвата општепризнати канонски статус, додељен јој 1959. године од стране Светог Архијерејског Сабора Српске Православне Цркве, и изражава наду да ће Српска Православна Црква братољубиво решавати и решити и питање њеног коначног канонског статуса, чему треба да уследи свеправославно сагласје и прихватање тога статуса, Свети Архијерејски Сабор је одлучио:

– са благодарношћу Господу и са радошћу Сабор поздравља прихватање општепризнатог канонског статуса, а то је статус најшире могуће аутономије, односно пуне унутрашње самосталности, додељен још 1959. године;

– пошто су овим уклоњени разлози за прекид богослужбеног и канонског општења, изазвани једностраним проглашењем аутокефалности 1967. године, васпоставља се пуно литургијско и канонско општење;

– васпостављањем јединства на канонским основама и под условима важења канонског поретка на читавом подручју Српске Православне Цркве дијалог о будућем и евентуално коначном статусу епархија у Северној Македонији није само могућ него је и целисходан, легитиман и реалан;

– у дијалогу о њиховом будућем и евентуално коначном канонском статусу Српска Православна Црква ће се руководити само и искључиво еклисиолошко-канонским и црквено-пастирским начелима, мерилима и нормама, не мерећи за „реалполитичке”, „геополитичке”, „црквенополитичке” и друге сличне датости или за једностране иницијативе и не подлежући ничијим утицајима или притисцима;

– и, напослетку, Сабор нема намеру да после решавања статуса

условљава нову сестринску Цркву ограничавајућим клаузулама у погледу опсега њене јурисдикције у матичној земљи и у дијаспори, уз препоруку истој да питање свог званичног назива реши у непосредном братском дијалогу са јерлинофоним и осталим помесним Православним Црквама.

ЗАЦЕЉЕН ПОЛУ- ВЕКОВНИ РАСКОЛ

Хиљаде верних испунило је 19. маја 2022. године Саборни храм

Светог Саве на Врачару, где су свету архијерејску Литургију служили Његова Светост Патријарх српски г. Порфирије и Његово Блаженство Архиепископ охридски и македонски г. Стефан, уз саслужење архијереја Српске Православне Цркве и Македонске

Православне Цркве - Охридске Архиепископије, у молитвеном присуству Његовог Блаженства Архиепископа охридског и Митрополита скопског г. Јована.

На светој Литургији, којом је после више од пола века искушења васпостављено међусобно литургијско и канонско општење, саслуживали су високопреосвећена господа митрополити преспанско-пелагонијски Петар, дебарско-кичевски Тимотеј, дабробосански Хризостом, струмички Наум; преосвећена господа епископи сремски Василије, зворничко-тузлански Фотије, полошко-кумановски Јоаким, крушевачки Давид и хераклејски Климент; у молитвеном присуству архијереја, чланова Светог Архијерејског Сабора Српске Православне Цркве.

CROWN PRINCE HOSTS DINNER FOR BISHOPS

HRH Crown Prince Alexander once again, honouring the tradition His Royal Highness started after the Royal family returned to the country, hosted the traditional dinner at the White Palace in honour of the annual Holy Assembly of Bishops of the Serbian Orthodox Church.

The dinner was attended by His Holiness Serbian Patriarch Porfirije with Metropolitan and Bishops of the Serbian Orthodox Church, Mr. Ivica Dacic, President of the National Assembly of Serbia, Dr. Vladimir Roganovic, Director of Administration for Cooperation with Churches and Religious Communities of the Serbian Government, as

well as members of the advisory bodies of the Crown.

"I AM VERY HAPPY TO WELCOME YOU TO MY FAMILY HOME. THIS TRADITIONAL EVENT IS AN EXAMPLE OF UNITY AND COOPERATION FOR THE COMMON GOOD. THE CHURCH AND THE CROWN HAVE ALWAYS BEEN CLOSE AND WORKED TOGETHER FOR THE GOOD OF OUR PEOPLE AND OUR COUNTRY. AND IT WILL CONTINUE IN THE FUTURE. THESE ARE THE TWO INSTITUTIONS THAT, WITH JOINT EFFORTS, BRING STABILITY TO SERBIA."

"The wisdom of our church is centuries old. That wisdom got us through many difficulties and made us stronger and united. I was very happy to hear that the unity with the Orthodox church in Macedonia was made. Joint prayers of orthodox brothers are always strong in

spreading the word and the love of God.

While living abroad, I very well saw how much the church means to the people, to

preserve our traditions and unity, and not forget our customs. I believe that our Church, led by Patriarch Porfirije, will continue to guide the Serbian people on the path of unity and harmony.

As the Lord said to his apostles: Ye are the salt of the Earth! Ye are the light of the world! Thank you for the support you provide to our people, our country, and my family. May the Lord bless your work and answer your prayers!", said HRH Crown Prince Alexander.

His Holiness Serbian Patriarch Porfirije thanked him for the hospitality to HRH Crown Prince

Alexander and wished him good luck, happiness and prosperity to the Royal Family, pointing out that it is "the first family in Serbia".

FR ALEXANDER SCHMEMANN ON SAMARITAN WOMAN

Christianity, however, is in a profound sense the end of all religion. In the Gospel story of the Samaritan woman at the well, Jesus made this clear.

"'Sir,' the woman said to him, 'I perceive that thou art a prophet. Our fathers worshiped in this mountain; and ye say, that in Jerusalem is the place where men ought to worship.' Jesus saith unto her, 'Woman, believe me, the hour cometh, when ye shall neither in this mountain, nor yet at Jerusalem, worship the Father...but the hour cometh, and now is, when the true worshipers shall worship the Father in spirit and in truth: for the Father seeketh such to worship him'" (Jn. 4:19-21, 23).

She asked him a question about cult, and in reply Jesus changed the whole perspective of the matter. Nowhere in the New Testament, in fact, is Christianity present as a cult or as a religion. Religion is needed where there is a wall of separation between God and man. But Christ who is both God and man has broken down the wall between man and God. He has inaugurated a new life, not a new religion.

(For the Life of the World, pp. 19-20)